

τους του Σωτήρος ο πολὺς Βοσούμετος, λέγει: «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μεταχειρίζεται τὰς ζωηρὰς ταύτας ἐκφράσεις, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν εἰλικρινῶς καὶ μετὰ θερμῆς πίστεως προσευχόμενον. Ὁ δὲ προσευχόμενος ἐνδύεται τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων».

3) 'Η κατ' ἰδίαν Προσευχή.

Κατεδείχθη ἀνωτέρω, ὅση ἡμῖν δύναμις, ἔνθεν μὲν τὸ ὑψηλὸν μεγαλεῖον, ἔνθεν δὲ ἡ παντοδυναμία τῆς θερμῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῆς. Καὶ προχωροῦμεν ἤδη νὰ πραγματευθῶμεν περὶ τῆς κατ' ἰδίαν προσευχῆς.

Ἡ προσευχή, ἡ συνομιλία δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ μόνῃ αὐτῇ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀνυψοῖ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἀπὸ τῶν γῆινων εἰς τὰ οὐράνια, νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ ἐνδυναμώγῃ ἡμᾶς εἰς τὰς ἀγαθὰς καὶ ἀνδρικὰς ἀποφάσεις, προσέτι δὲ καὶ νὰ παρηγορῇ ἡμᾶς εἰς τὰς θλίψεις καὶ εἰς τὰς λοιπὰς δοκιμασίας τῆς παρούσης ζωῆς, λιαν ἐλλόγως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς θεία τις καὶ οὐρανία ἀνύψωσις καὶ ὑπερκοσμία τις χώρα ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀναπνεύσασα ζῆ καὶ ἀκμάζει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ. Ἡ ἄλλως, καθὼς τὸ γῆινον ἡμῶν σῶμα ἀποθνήσκει ἐξ ἀσφίξιας, στεροῦμενον τὸν ὕλικόν ἀέρα, οὕτω καὶ ἡ ἀθάνατος ἡμῶν ψυχὴ μακραινεται, φθείρεται καὶ ἐπὶ τέλους ἀποθνήσκει πνευματικῶς, ἄνευ ἀδιαλείπτου καὶ συνεχοῦς πρὸς τὸν Θεὸν συνομιλίας καὶ προσευχῆς.

Πολλάκις παρατηρεῖ τις ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι φέρουσι τὸ βασιλικὸν ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὀνομάζονται χριστιανοί, ὡς ὄντες μέλη τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὐχ ἦττον ληθμονοῦσι καὶ παραβλέπουσι τὴν κλήσιν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν, παραμελοῦσι τὸ ὑψηλὸν τῆς προσευχῆς καθήκον, ἀπομακρύνονται τῆς θείας λατρείας καὶ προσευχῆς εἰς ἴδὲν θρησκευτικὸν ἀρέσκοντα, χλευάζουσι τὴν πίστιν, περιπτουσι εἰς κακίας καὶ ἀσεδείας, παραδιδόμενοι εἰς ἀκολασίας, δούλοι γιγνόμενοι τῶν ἡδονῶν τῆς σαρκὸς καὶ πάσης ἄλλης ἀμαρτίας, μακρὰν διάγοντες τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἐξετάσωμεν ἐμβριθῶς καὶ ἐπισταμένως τοὺς τοιοῦτους, τί θὰ εὕρωμεν ὡς ἀρχὴν καὶ πηγὴν τῆς τοιαύτης αὐτῶν καταστάσεως; Τί θὰ ἀνακαλύψωμεν ἐπὶ τέλους; Ἐπὶ τέλους θὰ εὕρωμεν ὡς ἀρχὴν καὶ αἰτίαν τῆς πολυκυμάντου καὶ ἀειταράχου ψυχικῆς καὶ ἡθικῆς αὐτῶν θέσεως τοῦτο, ὥστε στεροῦνται τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίας. Στεροῦνται τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπιθυμῶν ἐν τῇ ἀνεξαντλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ νὰ προφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῶν τοιοῦτων πειρασμῶν οὐδέποτε παύεται παραγγέλλων καὶ συνηθὸν νὰ προσευχόμεθα μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα ἡμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. «Σὺ δὲ...πρόσευξαι τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ. Καὶ ὁ Πατὴρ σου ὁ δέλων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. (Ματθ. Στ'. 6).

(ἀκολουθεῖ)

Μεταφυσικαὶ μελέται.

Ἀρχιδ. Σπ. Σγουροπούλου.

ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γ'.

Ὅτι ἡ ἀνθρωπότης καθόλου διετέθη ἀείποτε δυσμενῶς πρὸς τὸν θάνατον, πρὸς τὸν ὁποῖον πάντοτε ὡς πρὸς τι φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον μετὰ δέους καὶ ἀπεχθείας ἀπέβλεψεν, εἶναι, ὡς καὶ ἠνωτέρω ἐρρήθη, ἀριθμηλὸν καὶ ἀνεπίδεκτον, φρονούμεν, οἰασθήποτε σοβαρὰς ἀμφισβητήσεως. Δημιουργικὴ δὲ τούτου αἰτία, ἦν ὑπελάμβανε ποικίλην ὁ συναρπαστικὸς τοῦ ἀμβωνος ἀγορητῆς Διονύς. Φαραζουλής, παραθέσας ποτὲ (1) καὶ τὰς κατὰ τὴν γνώμην του συνηθέστερον ἀπαντήσας παρὰ τοῖς διαφόροις ἀνθρώποις, εἶναι δοξάζομεν ἡμεῖς, μία καὶ μόνῃ κυρία καὶ γενικὴ, ἡ καὶ προηγουμένως μνησθεῖσα, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου δηλονότι προτίμησις τῆς ζωῆς τοῦ θανάτου. Ἐπὶ τῇ προαιρέσει ταύτῃ τῇ ἀνεξιχνιάστῃ καὶ ἀνεμνηστέῳ συνεπῶς, φύσει δὲ ὑπαρχούσῃ ἐν παντὶ ἀνθρώπῳ, ὀλοκληροῦται ἡ αἰτία, ἡ γενῶσα τὸν ἀνθρώπινον πρὸς τὸν θάνατον ἀποτροπιασμόν. Ἡ ὅπως ὀρθῶς παρετήρει τῆς Ἰουδαίας Πολιτείας ὁ γηραιὸς φιλόσοφος: «ὁ φόβος τοῦ θανάτου δὲν πρέρχεται εἰ μὴ ἀπὸ τὸν φόβον μήπως ἀπολέσωμεν κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ σαρκικοῦ θανάτου τὸ ἀγαθὸν τῆς ζωῆς. Καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦμεν πάντῃ ἀστήρικτον καὶ τελείως ἀδικαιολόγητον τὸν φόβον τὸν προκαλούμενον παρὰ τοῖς χριστιανοῖς ἐκ τοῦ εἰρημένου λόγου, ἐν ᾧ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς δάσμιόν πως, ἄτε λογικῶς ὑποστατὸν, τὸν κυριεύοντα ἀνθρώπους μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ.

Οὕτως ἀνθρωπος κρηπίδα τῆς «πίστεως» του τὴν ἐμπειρίαν τιθεῖ καὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ μόνον τοῦ ὕλικου κόσμου πιστεύων, ἀρνούμενος δὲ πᾶν τὸ ὑπεραισθητὸν καὶ ἐπομένως ἀποκλείων τῆς σφαίρας τῶν ὄντων τὸ ὑπέρτατον Ὄν, τὸν Θεὸν τοῦτέστι, τὸν τούτων δημιουργόν, καὶ τὴν κατ' εἰκόνα τούτου οἰκοῦσαν ἐν ἡμῖν αὐλον καὶ ἀφθαρτον καὶ ἀδιαίρετον καὶ ἀείζωνον ἐκείνην δύναμιν, ἣτις καλεῖται ψυχὴ, καὶ ἣς πειραν διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἡμῶν ὄργανων ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἀνθρωπος τοιαῦτα, λέγω, προσεύων καὶ ἀκολουθῶν πρὸς τὰς στρεβλὰς μὲν ἀλλὰ κατ' αὐτὸν ὀρθὰς δοξασίας του, οὐδὲν μετὰ θάνατον φανταζόμενος ὅτι ὑπάρχει διὰ τὸν θροτὸν ἢ καὶ ἀνθρωπος μὴ ἀποκρυσταλλώσας εἰσέτι πεποιθήσεις περὶ τῆς τύχης του μετὰ τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ τῆς Γῆς τῆς τελευταίας πνοῆς του, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἀσταθὲς κράτος τῆς ἀμφιβολίας τελῶν καὶ κυμαίνοντος μεταξὺ ἀντιμαχομένων γνωμῶν διὰ τὰ πέραν τοῦ τάφου, περὶ ὧν στερεῖται εὐκρινῶν ἢ καὶ σαφῶν ἀκόμη ἐνοιῶν καὶ ἐφ' ὧν μόνον τεράστια ἐρωτηματικὰ διαβλέπει προβάλλοντα, ἀνθρωποι, συγκεφαλαιοῦμεν, οὕτως ἢ ἐκείνως ψυχικῶς διατεθειμένοι, οὐδόλως εἶναι ἀφύσικον νὰ ριγῶσιν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ θανάτου. Τοιαύτην δὲ ἐκφέρομεν κρίσιν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἐνὸς μὲν, ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς θὰ δεσπόζῃ πασῶν τῶν ἐπιθυμῶν ὁ πάθος τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ θὰ προκρίνηται ἔνεκεν τούτου αὐτῇ ἀπὸ τὸν θάνατον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν ᾧ τοιαύτη πυρετώδης ἐφεσις θὰ πρὸς τανεύῃ ἐν αὐτοῖς διὰ τοῦ θανάτου, κατὰ τὰ δόγματα

ΤΟΜΟΙ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ».

Εἰς τὰ γραφεῖά μας εὐρίσκονται εἰσέτι ὀλίγοι τόμοι ὁμοῦ καὶ τῶν δύο ἐτῶν. Ἄδειτοι δρ. 30. Πανόδετοι δρ. 40. Χρυσόδετοι δρ. 50 καὶ χρυσοδεματῖνοι δρ. 68.

των, τελείως ἐναντίον τοῦ ἐπιειμένου, ἢ ἀκολουθήσῃ ἢ ἐκμηδενίσῃ αὐτῶν κατὰ τοὺς μὲν, ἢ περιαιωγῇ των εἰς κατὰστασιν ἀγνωστον κατὰ τοὺς δέ. Δὲν εἶναι ὅθεν εὐλογον, ἐπιειμένοι ζωῆς διγενεκοῦς, γὰ κλυδωνίζονται καὶ ἐκ θεμελιῶν τῆς ὑποστάσεώς των γὰ θανάτων, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ θανάτου καὶ τῇ προσφει ἐπομένως τῆς ἐκμηδενίσσεως των ἢ τῆς παρελευσεώς των εἰς θέσιν ἀγνωστον, χάριν τῆς ὁποιᾶς θεαίως δὲν προτιμῶσι γὰ διακινδυνεύουσι τὴν κατημένην παροῦσαν θετικὴν καὶ θεαίαν. Δικαιολογήσιμος λοιπὸν παρὰ τοῖς τοιούτοις ἢ διατάραξις τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης καὶ εὐλογος ὁ δημιουργούμενος παρ' αὐτοῖς ἐνδόθερος ἰσχυρός. Καὶ ἂν ἐν τῇ κύκλῳ τούτων ἐμφανίζονται τινα, ἀταράχως ἀτενίζοντες καὶ ἀπαθῶς προσμένοντες τὸν θάνατον καὶ περ πιστεύοντες ὅτι μετὰ τοῦτον ἀφευκτος ἢ ἀκολουθήσῃ ὁ μηδενισμός των, ἢ ἀ πρόκειται περὶ ἀνθρώπων ὅπως ἐξαιρετικῆς καὶ ἰδιαζούσης ψυχουσιθέσεως. Καὶ δικαίως ὁ νεαρός Ραφαὴλ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ ἔργῳ τοῦ Λαμαρτίνου, (2) τοῦ ἡδυμύλου τούτου Γαλάτου αἰδοῦ καὶ συγγραφῆς, ἐξεπλήσσετο παρατήρων τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἔργῳ ἰχνογραφούμενον γέροντα σοφόν, ἀτάραχον πρὸ τοῦ ἐγγίζοντος θανάτου του, καὶ περ μὴ πιστεύοντα εἰς ἑτέραν ἐκείθεν τοῦ τάφου ὑπάρχουσαν ζωὴν. Πλὴν ὅμως ἄλλως δέον γὰ ἔχη προκειμένου περὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ.

Ἦδη τέσσαρας ὅλους αἰῶνας πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν πλανήτην μας, ὑπὸ τὴν ἀπλήν προϋπόθεσιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, τῆς Φαναρέτης ὁ μέγας υἱός, τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ὁ ἀληθῆς θεμελιωτής, πρὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας ἀπολογοῦμενος, ἐθεώρει τὸν θάνατον ὡς τι κατ' ἐξοχὴν ὠφέλιμον καὶ ἐπικερδῆ καὶ διεκήρυτε πρὸ τῶν Ἀθηναίων δικαστῶν «ἐγὼ μὲν πολλάκις ἐθέλω τεθῆναι», καὶ παρακατῶν περὶ τῶν θενωτῶν «τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν ἐνθάδε καὶ ἦδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοι. (3)

Ἐὰν ὅθεν καὶ μόνον ἢ ἐπὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ὄχι πειοίθησις τοῦ φιλοσόφου τούτου, ἀλλ' ἀπλῶς ἰσχυρῇ ἐλπίς, ἦτο ἱκανὴ γὰ ἐκβάλλῃ τοῦ θανάτου τὸν φόβον ἀπ' αὐτοῦ καὶ γὰ καθιστᾷ μάλιστα τὸν θάνατον ποθεινόν, ὁποῖα πρέπει γὰ εἶναι τοῦ χριστιανοῦ ἢ στάσις ἀπέναντι τούτου, τοῦ χριστιανοῦ, τῆς πίστεως τοῦ ὁποῖου θεμελιωδῆς εἶναι ἢ διδασκαλία περὶ ὑπάρξεως ψυχῆς καὶ ἀθανασίας ταύτης καὶ συνεχείας ἐπομένως καὶ μετὰ θάνατον τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, δὲν ἀπαιτεῖται νομίζομεν οὔτε ἐπίμοχθος ἔρρενα οὔτε μακροχρόνιος ἐκζητήσις ἵνα γνωρίσῃ τις. Καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐρχόμεθα πλέον.

(1) «Ἀνάπλασις» 9—1—1910.

(2) Λαμαρτίνου. Ραφαήλ. (Μετὰφρ. Κοντογιάννη).

(3) Πλάτωνος «Ἀπολογία Σωκράτους» ΔΒ'.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Ἡ σιγνῶμη εἶναι καλλιτέρα ἀπὸ τὴν τιμωρίαν διότι ἐκεῖνη μὲν εἶναι ἡμέρου χαρακτήρος αὐτὴ δὲ θηριώδους

Πιττακός.

Τῶν μεγάλων ἀδικιῶν μεγάλα εἶναι αἱ παρὰ τοῦ Θεοῦ τιμωρία.

Ἡρόδοτος

Ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος ἄνε φρονήσεως δὲν εἶναι ἀσφαλῆ.

Δημόκριτος

Κοσμολογικαὶ μελέται.

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Ὡς τὸ μυστηριωδέστερον τῶν φαινομένων ὁ φυσικός ἥλιος ἐπεφάνη κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς δημιουργίας ἐν τῇ μέσῳ τῆς ὑπνωττούσης πλάσεως, καὶ οἱ ἄγγελοι ἤνεσαν τὸν Ἰψιστον φωνῇ μεγάλῃ, Παρομοίως καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς μοναδικὴ προσωπικότης καὶ θαῦμα ἄρρητον τῆς ἱστορίας, ἀμήτωρ μὲν κατὰ τὴν θεότητα, ἀπάτωρ δὲ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἢ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου ἀνθρωπότης κατηυγάσθη καὶ ἠλάλαξε δι' αὐτόν.

Αὐτόφως προήλθεν εἰς τὸ μέσον ὁ ἥλιος, δαεΐζων καὶ ὄχι λαμβάνων παρ' ἄλλων τὸ φῶς. Καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπῆρξεν ἢ αὐτοαλήθεια. Οὐδὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ κόσμου, οὐδὲν ἐσπούδασεν οὐδὲν ἐφωτίσθη ἄλλὰ μᾶλλον αὐτὸς τὰ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐξήγγειλεν ἡμῖν.

Ἐν τῇ ἡλιακῇ ἀκτίνι συμπεριελήφθησαν εὐαρμόσως ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος. Καὶ ἐν τῇ Θεανθρώπῳ συνεκεντρώθησαν πᾶσαι αἱ ἀρεταί, αἱ τοὺς ἀγίους τοῦ κόσμου ἐπὶ μέρος κατακομμοῦσαι, ἀπὸ τῆς θεωρίας μέχρι τῆς πράξεως, καὶ ἀπὸ τῆς προσευχῆς μέχρι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέχρι τῆς ἀγάπης τοῦ κόσμου.

«Γλυκὴ τὸ φῶς καὶ ἀγαθὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ βλέπειν τὸν ἥλιον» ὁ Ἐκκλησιαστικὸς ἀπεφάνθη. Ἀλλὰ ποῖόν ποτε ὑπῆρξε γλυκύτερον θέαμα ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἀπῆλυσαν οἱ θεασάμενοι τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου καὶ ἐλλαμφθέντες ἀπὸ τὴν ἁσπεσίαν φυσιογνωμίαν Του καὶ λιχνισθέντες εἰς τὴν μελίρρυτον λαλίαν Του;

Ἀστέρευτον καὶ ἀδαπάνητον φαίνεται τὸ ἡλιακὸν φῶς. Καὶ τοῦ Σωτήρος ἢ ψυχοσωτήριος ἐνέργεια ἀνεξάντητος εἰς ἔλεος καὶ συγχώρησιν καὶ φωτισμὸν καὶ ἀγάπην ὑπῆρξε. Πλουσίους καὶ πτωχοὺς ἐξ Ἰσοῦ ἐπισκέπτεται ὁ ἥλιος «καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἀποκρυβῆσεται τῆς θέμενης αὐτοῦ». Παρομοίως καὶ ὁ Λυτρωτὴς κατήλθε διὰ γὰ σῶσῃ ἐξ Ἰσοῦ καὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ δικαίους. «Ὁ γὰρ ἐστὶ προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ».

Πίπτει ἢ ἡλιακὴ ἀκτὶς ἐπὶ τῶν ἀκαθάρτων ὁδῶν, ἐπὶ τῶν μεμιασμένων ἐλῶν ἐπὶ τῆς δυσώδους κόπρου, ἀλλ' ἀπόλυτος διατρεῖται. Καὶ ὁ Οὐράνιος Λόγος ἐπεσκέφη τὴν ἁμαρτωλὴν γῆν μας, ἀλλὰ παρέμεινεν ἀκηλίδωτος καὶ πανάχραντος. Συνέφαγε μετὰ τελωνῶν καὶ πορνῶν συνεμίχθη (καὶ συμμιγνύεται ἔτι καὶ νῦν) μετὰ χαρακτῆρων χυδαίων ἄλλ' αὐτὸς αὐτοὺς ἐλάμπρυνεν αὐτοὶ δὲν ἐπεσκότισαν αὐτὸν τὸ παράπαν.

Κέντρον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος τυγχάνει ὁ ἥλιος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντλοῦσιν οἱ πλανήται φῶς, κίνησιν, ζωὴν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος. Ἐν αὐτῇ εὐρήκαν τὴν ἐφαρμοσὴν των αἱ προφητεῖα τῆς Παλαιᾶς, ἐξ αὐτοῦ ἀπέρρευσαν τὰ μυστήρια τῆς Καινῆς. Ἡ ἔλξις ἢ συνέχουσα μυστηριωδῶς τοὺς πλανήτας μετὰ τὸν ἥλιον, αὐτὴ συνέχει μυστηριωδέστερον καὶ πᾶσαν ψυχὴν πιστοῦ πρὸς τὸν Σωτήρα, ἵνα μὴ ἐκσφενδονισθῇ ὅλως εἰς τὸ κενὸν τῆς ἁμαρτίας. Διότι αὐτὸς εἶπεν: «Ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκυσω πρὸς ἐμαυτὸν.»

Ἦρχεται ἐν τούτοις μία σπουδαία διαφορά μεταξὺ